Lui Ionuț

Copertă și ilustrații de

DANA SCHÖBEL-ROMAN

ION HOBANA

CALEIDOSCOP

Editura Ion Creangă București, 1979

Caleidoscop

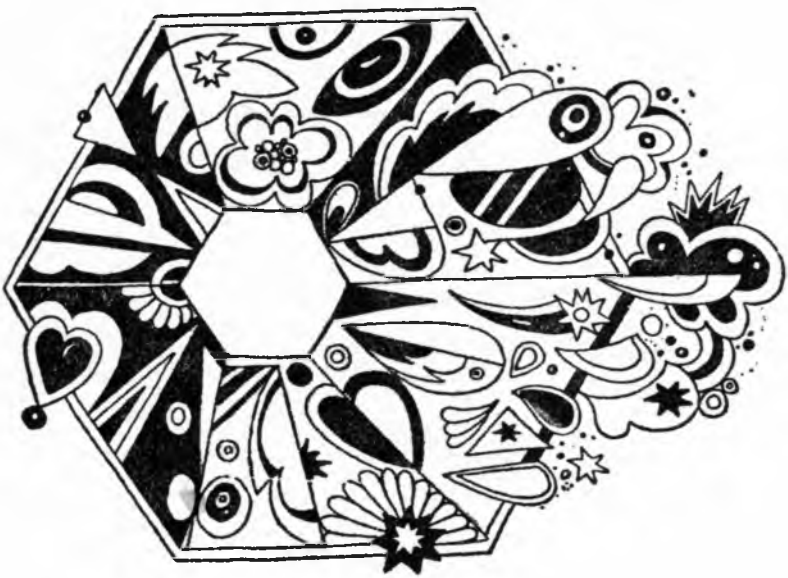

Cînd îl ridic înspre lumină
Și-n el privirea mi-o cufund,
Mărunte cioburi își îmbină
Sticlirea într-un joc rotund;

Iar cînd i-nvîrt în palme trupul,
Mereu noi forme și culori
Se iscă izvorînd din stupul
Amăgitoarelor comori . . .

Am încercat și eu în pagini
Frînturi de viață să îmbin
În rime, ritmuri și imagini,
De la surîs pîn-la suspin;

De-aceea, isprăvind ăst op,
L-am botezat „Caleidoscop".

ANOTIMPURI

CÎNTEC

Pururi să-ndrăgești
Chipul țării tale:
Hore bătrînești
În rotiri domoale,

Munții — arc întins
Între cer și humă,
Șesul necuprins,
Ars de vînt și brumă,

Holdele — subțiri,
Foșnitoare săbii,
Marea de safir
Legănînd corăbii,

Apele ce curg
Line, pătimașe,
Soarele-n amurg
Daurind orașe,

Norii cînd își țes
Horbota fugară,
Codrii-n care-ades
Luna se strecoară,

Cerbii zvelți, tăcuți,
Cu privire gravă,
Păsările iuți
Piruind în slavă . . .

Dar mai drag nespus
Fie-ţi, totdeauna,
Omul nesupus
Biruind furtuna,

Omul, ridicînd
Steag de foc pe creste,
Fie-ţi drag, oricînd,
Peste toate-aceste!

PRIVIND CERUL

Un roi imens de constelații
sclipește-asupră-mi, la zenit . . .
Spre el, prin nesfîrșite spații,
adesea gîndul mi-l trimit
ca învingînd Necunoscutul
și depărtările de plumb,
să-mi poarte flamura și scutul
pe țărmuri noi
— modern Columb.
Acolo, pe tărîmul straniu,
m-așteaptă proaspete comori:
petrol,
și aur,
și uraniu;

ciudate forme și culori
se vor întrece să uimească
privirea mea de pămîntean,
cu stînci elastice de iască
și orizonturi de mărgean . . .

O, voi comori
și voi, priveliști
cu care-aș vrea să mă desfăt,
ale Pămîntului opreliști
de-am să le las cîndva-ndărăt
mirajul vostru
în primejdii
mi-ar fi un sprijin prea plăpînd —
va arde flacăra nădejdii
în pieptul meu
în primul rînd
ca să-ntîlnesc pe-acele plaiuri
(spre cari cu gîndul
azi
cutez)
făpturi stăpîne și pe graiuri
și pe-al inteligenței crez . . .
Chiar dacă nu ne-or fi asemeni
la trup,
la gesturi
și la chip,
voi știi c-avem în stele semeni
cît marea — fire de nisip,
că am trecut de pragul erei
cînd Omul, pașnicul strateg,
nu e doar cetățean al Terrei
ci-al Universului întreg! . . .

E drept, abia ne-nvață-aripa
să-nfrunte cosmicul abis,
dar Zeul-Timp dospește clipa
cînd cerul ne va fi deschis
și-atunci, în prima astronavă
lucindu-și trupul ca de smalț,
cu cei cutezători,
în slavă
și eu voi ști să mă înalț!

VIS DE MARTIE

Unde sînteți voi, măiestre
Flori iscate din nimic,
Presărate pe ferestre
Ca pe-un văl de borangic?

Unde-o fi caleașca iernii?
Telegarii unde i-s,
Să mai spulbere troienii
Albi ca floarea de cais? . . .

Frumusețile aceste
S-au topit în ploi și ceți,
Dar eu văd — și nu-i poveste —
Semnul altor frumusețI.

Răspunzînd din nou chemării
Mîndrei zîne Primăveri,
Se tot duc în largul zării
Feți-frumoși pe cai de fier
Și-n pămîntul plin de seve
Lasă proaspete poteci;

Oare-i vis? Ori chiar aeve
Din adîncul brazdei reci
Se ridică pîn-departe
Val de aur lucitor? . . .
Oare nu sîntem în mart'e?
Oare-i luna lui Cuptor? . . .

Visuri sînt — și nu doar visuri:
Vîntul verii, în curînd,
Va zburda pe-aceste-ntinsuri,
Lanuri — valuri legănînd;

De voi sta pe malul verde
Al sfiosului pîrîu,
Ochii mei or să dezmierde
Necuprinse mări de grîu

Și o să-mi aduc aminte
Ceasul unei dimineți,
Cînd mi se-arătau-nainte
Toate-aceste frumuseți.

ZBOARĂ COCORII

Aud sunînd pe-al țării plai
un cîntec fericit de mai

și văd cum vin, vîslind în zare,
atîtea stoluri călătoare.

Li-s grele-aripile, de plumb
o, cît văzduh au străbătut!
dar dorul tainic, neștiut,
le poartă spre limanul scump;

și-aduc cu ele, an de an,
îndepărtatele solii
din țărmul cald mediteran,
ori încă mai din miazăzi . . .

Din slăvi, încet, prind să coboare
trudite stoluri călătoare

purtînd soliile fierbinți
de răzvrătiri și suferinți . . .

Curînd va fi așa, curînd:
Pămîntul va-mbrăca alt strai
și păsările-n zbor trecînd,
oriunde-or auzi sunînd
un cîntec fericit de mai!

ORAR DE VACANŢĂ

De cînd veni vacanţa,
mi se pare
că şcoala aţi uitat-o prea de tot!
Umblaţi haihui şi vă prăjiţi la soare,
vă zbenguiţi în rîul de cleştar . . .
E bine,
însă nu-i destul
socot
şi ştiu ce vă lipseşte:
un orar!
V-aud parcă spunînd:
„Ce-i dă prin gînd?
Vacanţa-i pentru-odihnă,
pentru joacă!"
Lăsaţi-mă un pic
să vă explic
şi-apoi
orarul cred c-o să vă placă!

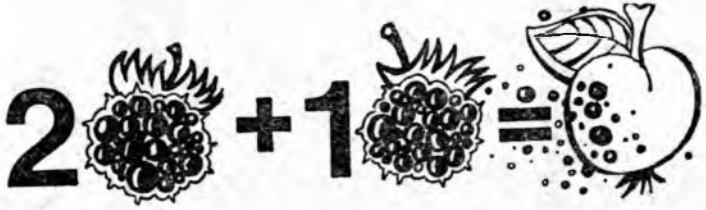

LUNEA — Matematici.
Regula de trei.
„Cinci băieţi mănîncă şaisprezece mure.
Cîte-or să mănînce Doru şi Andrei?"
Veţi afla răspunsul
astăzi
în pădure.

MARȚEA — Geografia.
Puncte cardinale.
„Unde este nordul?"
Tema nu e grea:
Dacă n-ai busolă,
cauți mușchiul moale;
noaptea,
Carul Mare și Polara Stea.

MIERCUREA — Româna.
Recitări, lecturi.
Rîul curge molcom,
seara trece puntea

și sub vraja-i dulce ai putea să juri
că și brazii-ascultă,
aplecîndu-și fruntea,
o poveste veche
fără de pereche.
Luna-și scoate vălul,
argintînd poiana;
în văzduh,
nălucă, parcă zboară-acum
murgul năzdrăvanul cu aripi de fum;
unde i-i stăpînul?
Unde-i Cosînzeana? . . .

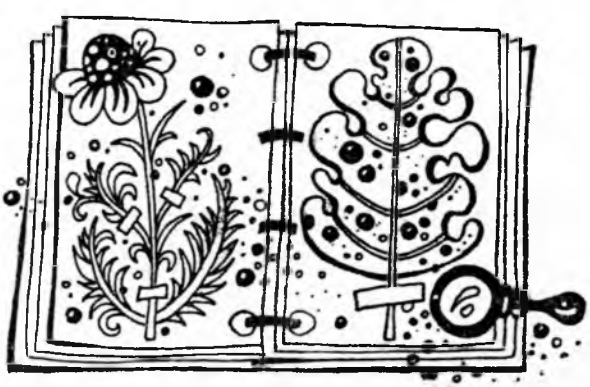

JOIA — Naturale.
Tema-i un ierbar.
Fără multă caznă,
strîngeți laolaltă
flori de romaniță,
frunze de stejar
și mătasea broaștei
(o găsiți pe baltă).

VINEREA — Istorie.
Pagini din trecut.
Ca să vă-infioare strămoșeasca slavă,
ascultați un cîntec
încă ne-ntrecut
despre Vodă Ștefan,
frații Jderi,
Potcoavă;
ascultați un faur
dăltuind în aur
cu puterea slovei,
cîntecul Moldovei.

SÎMBĂTA. — Desenul.
Desenați ce vreți:
holdele de grîne vălurind în soare,
munții scrișI pe zare,
tinerii drumeți,
rîul prins în cețuri,
gălăgioșii cintezi,

șoimii stînd de pază
în văzduhuri limpezi,
tot ce pot să vază
ochii îndrăzneți
— plaiurile mîndre, oamenii semeți —
în desenul vostru să își afle preț!

Urmați oraru-acesta cu temei
și-o să petreceți bine, dragii mei!

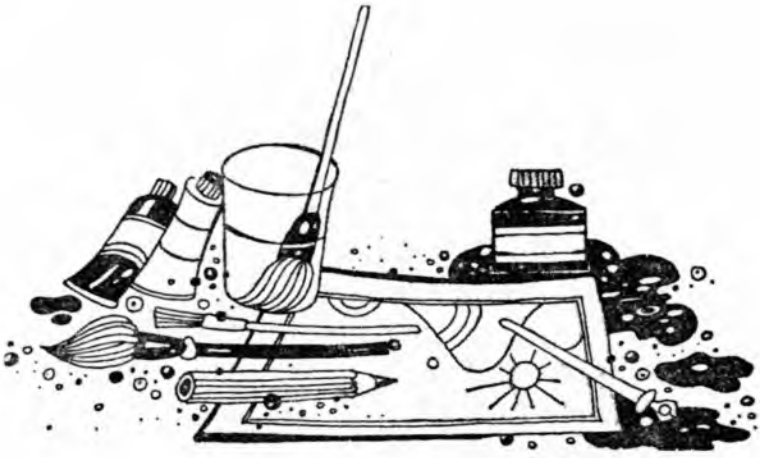

GHICITOARE

Cu privirea cît cuprinzi,
Numai cioburi de oglinzi

Și în fiecare ciob,
Soare lucitor
— un bob.

PORTRET

Pe sub valuri, peste valuri,
Arcuindu-şi — negru — trupul
De rotunduri şi ovaluri,
Trece „lupul";

Peştii se feresc din cale
Că îl ştiu prădalnic foarte:
Lasă-n urma dumisale
Numai moarte.

Coada-i bate ca o vîslă
Şi de-l pui la încercare,
Printre undele de pîslă
Va să zboare,

Că-ntre toți gonacii mării
— Le cunosc din carte cinul —
Unul nu-i mai acătării
Ca delfinul!

ÎNFRUNTARE

E tot mai aproape-orizontul;
Din soare-a rămas doar un bumb;
Pornește asalt pe tot frontul
Furtuna cu aripi de plumb.

M-așez liniștit, ca-n fotoliu,
Pe-o stîncă
și nu mă-nspăimînt
Cînd norii cu flamuri de doliu
Amenință cer și pămînt;

Sub mine, vuind, se-mpreună
Talazuri ce urcă spre țărm
Și parcă cu țărmu-mpreună
În pinteni de rocă le sfărm;

Văzduhul e greu, mă apasă
Și fulgere marea o-ncing
C-un foc ne-ntrerupt,
ca o plasă
Țesută de-un meșter paing.

În cuiburi gonind pescărușii,
Furtuna atacă mai crunt . . .
Să-și caute-aiurea supușii:
Eu pînă la capăt o-nfrunt!

SUPORTERII

Rîvnita clipă e aproape;
Tribunele de-un ceas vuiesc:
în meciul — cheie al etapei,
Dinamo, Steaua, se-ntîlnesc.

Doi pionieri — aceeași bluză,
Pantofii-n vîrf la fel de roși —
Stau pe o bancă la peluză
Și se privesc ca doi cocoși.

Nu poate nimeni să-i împace
Pe cei doi puști îmbujorați?
De ce stau oare ca pe ace?
De ce sînt oare supărați? . . .

Echipele-n teren așteaptă;
Arbitrul fluieră-ascuțit
Și, fără preget, către poartă
Dinamo s-a dezlănțuit;

Un dribling scurt, o pasă lungă,
Extrema a centrat precis,
Mai mulți sar mingea s-o ajungă
Și iată, scorul e deschis.

Cei de la Steaua nu se lasă,
Acum să egaleze vor;
Îi vezi gonind pe iarba deasă
Parcă au aripi la picior

Și vin buluc, de pretutindeni;
Cinci schimburi repezi, stop și șut!
Portarul se azvîrle sprinten —
Balonul, însă, l-a-ntrecut . . .

Tîrziu, cînd soarele apune,
Doi pionieri îmbujorați,
Pe bulevardul plin de lume,
Pășesc, ținîndu-se de braț.

— E unu — unu. Tot e bine!
— Te cred! Era să fii mai trist!
Căci unul cu Dinamo ține,
Iar celălalt e „vechi" stelist.

VARĂ TÎRZIE

Din depărtări mă cheamă ulmii,
De-alături — crengile de măr,
Dar pentru astăzi prea destul mi-i
Cît am zburdat cu vîntu-n păr.

Urc moțăind, cu plumb în oase,
Pe o căpiță — ca pe-un dîmb
Și fînul proaspăt amiroase
A iarbă și a flori de cîmp.

Mă-ntind cu fața-n sus și cerul
Îl văd asupra mea, enorm,
Împestrițîndu-și lăicerul
Cu pietre scumpe . . .

Simt c-adorm
Și înainte de a trece
Pe ale somnului potici,
Oftez
căci vara se petrece
Și tare-i bine la bunici . . .

CINE-I OARE?

Ușa s-a deschis — și iată,
S-a ivit în prag o fată.

Toți se-ntorc, mirați, spre ea:
Sprîncenată și subțire
Și cu ochi de peruzea,
Parcă nu-și mai vine-n fire;

Cine-i oare și ce vrea?

Prin fereastră, de afară,
Rîde soarele cu dinți
Și în părul ei presară
Bani de aur fără zimți.

A închis cu grijă ușa;
Unde-o fi lăsat păpușa?

Gulerul i-i fără pată—
Pionieră-o fi, mă rog? —
Iar sub brațul stîng se-arată
Colțul unui catalog.

Cine-i oare blonda fată?

Spre catedră-o duc în grabă
Pașii moi, de catifea.
Nimeni nu se mai întreabă
Cine-i fata și ce vrea,

Ba chiar unul, cu mirare,
Zice: „Noua-nvățătoare!"

Nici înaltă, nici bătrînă,
Nici nu poartă ochelari . . .
Mult nu cred eu să rămînă
Cu asemenea strengari!

Oare cum să-i țină-n mînă?

Ba șoptesc, ba rîd, ba cască . . .
Ea sloboade un oftat
Dar, cînd prinde să grăiască,
Orice murmur a-ncetat

Și cînd se sfîrșește ora,
Rău le pare tuturora.

De atuncea să-i vedeți:
O salută de departe,
Fiindcă — spuneți voi ce vreți —
Fata asta știe carte

Cît o sută de băieți!

DRUM SPRE ADÎNC

De mult voiam să se-mplinească
Un gînd al meu stăruitor:
Cu aerul foşnind în cască,
În fundul mării să cobor

Şi talpa mea de fier să calce,
Pe neştiutele cărări,
Un sîngeriu covor de alge
Topindu-şi marginile-n zări.

Sfidînd a mării grea boltire,
Se-ntind feerice grădini
Şi flori cu lujerul subţire
Cresc lîngă stranii mărăcini;

Alături, în tufişuri scunde,
Văd ramuri fine, fremătînd —
În fiecare se ascunde
Ventuza unui braţ flămînd

Şi vai de peştişorul care
Se-apropie, zburdînd, prea mult.
N-o să mai simtă-n aripioare
Vibrînd al mării grav tumult . . .

Arici nepăsători se plimbă
Și crabi de bronz — mereu mahmuri —
Războinice saluturi schimbă,
Înțepenindu-se-n armuri;

Calcani turtiți, mutîndu-și locul,
Prin apă fîlfîie încet . . .
Semnalul! S-a-mplinit sorocul
Să las al mării vast sipet.

Îmi umflă aerul costumul;
Prea iute clipele se torc,
Dar știu de-acum spre-adîncuri drumul
Și-o să mă-ntorc, o să mă-ntorc!

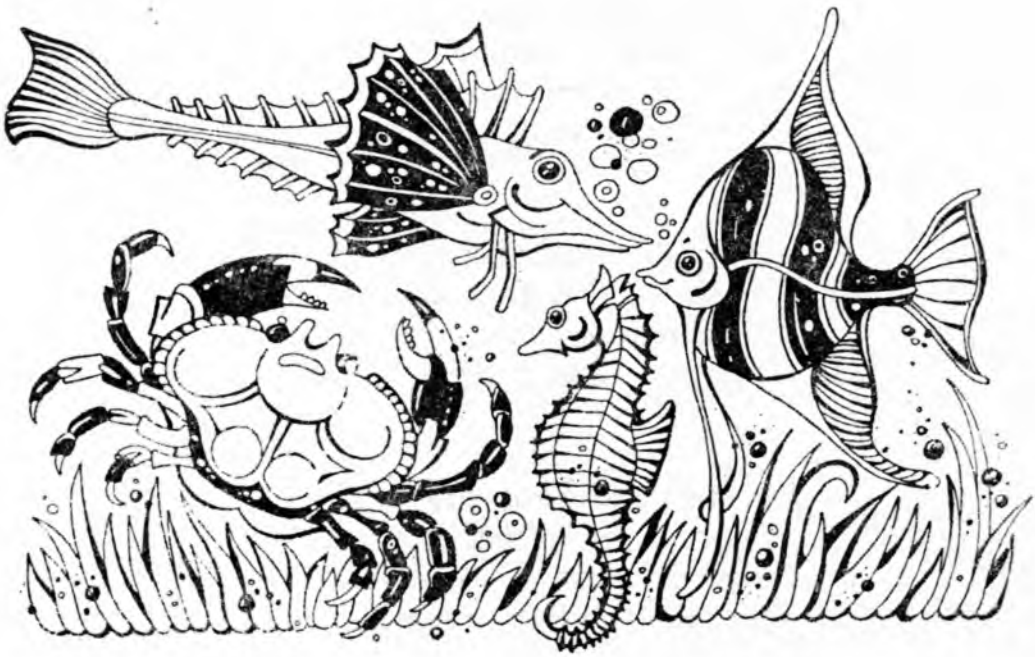

LA VÎNĂTOARE

Sîntem trudiți și n-avem chef de vorbă;
Curînd e al amurgului soroc
Și vîntul suflă-n voia lui prin torbă:
Ne-o fi urat vreun prostănac „noroc"!

Am pribegit de-a surda pe coclauri,
Prin rîpi afunde, printre spinării;
Pe-aicea, în povești, se-ascund balauri —
Și nici măcar un iepur' nu zării!

Ce farmec stăpînește în pădure,
Ferind de glonț atîtea vietăți? . . .
Lîngă perdeaua rugilor de mure,
Tovarășul cu strașnice mustăți

Se-oprește și mă cheamă pe șoptite;
Ursuz, îl cercetez: — Ce tot îndrugi?
El tace, cu mustățile zburlite,
Și cată lacom dincolo de rugi.

O fi vreo pradă? Iute mă apropii:
Doi ursulețI se joacă la izvor —
Sătui să-și cerce vlaga doar cu stropii,
Acuma să se ia la trîntă vor

Și-amenință, în glumă, să se muște;
Dar uită și de asta în curînd,
Pornind război cumplit cu niște muște
Ce-i sîcîie în preajmă-le zburînd.

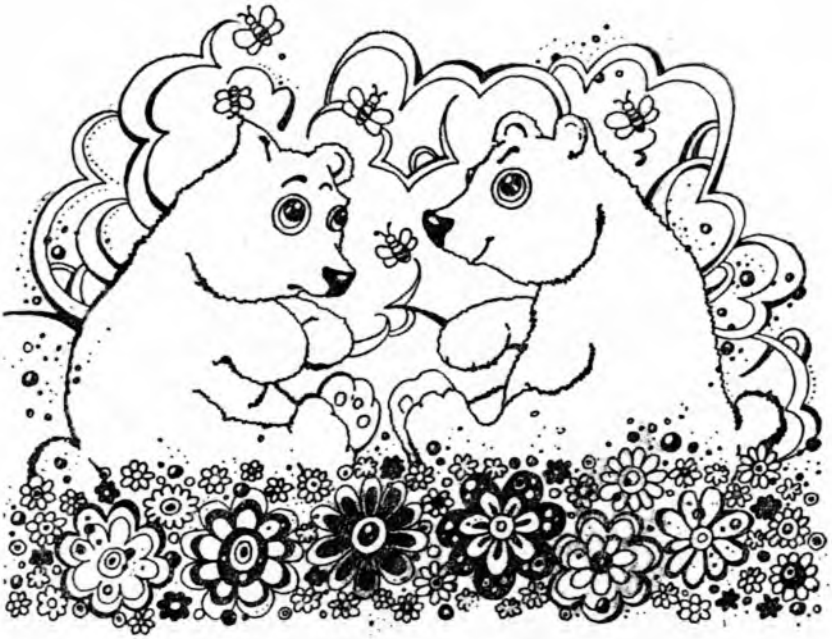

Mă las în iarbă, lepăd greaua puşcă . . .
Tovarăşul de pîndă, prea firesc,
Îmi zice: — Le-ar sta bine într-o cuşcă!
Mă uit la el:
— Glumeşti . . .
— Ba nu glumesc!

Ce, strică să îţi numere în palmă
Răsplata ostenelii? . . .
Să-i răspund
Că-i prea frumoasă clipa asta calmă,
Cu apa clipocind încet pe prund

Şi puii care-n iarba-naltă zburdă?
Zadarnic e-n cuvinte foc să pui,
La toate-acestea inima i-i surdă:
El vede-un pumn de bani în loc de pui.

În ochi cu o lucire tîlhărească,
Pornește către ei — de haină-l prind
Și cînd se-ntoarce, gata să lovească,
Ursoaica se ivește mormăind.

O fi simțit primejdia? E mamă,
Neliniștea prea bine i-o-nțeleg;
Cu glasul gros îi ceartă și îi cheamă
Sub fagii cu frunzișul încă-ntreg.

Dar mustăciosul tot nu vrea să-i scape;
Armează pușca, o ridică-ncet . . .
Închid o clipă ochii și sub pleoape
Văd sînge . . . Nu se poate! Mă reped

Și-nalț, c-un zvîcnet, țeava care varsă
Un snop gălbui de flăcări către cer.
Or fi scăpat? Mi-i gura parcă arsă . . .
Ursoaica, puii în desișuri pier.

Sînt ostenit. M-aș tolăni în iarbă,
Dar mustăciosul mă privește crunt,
Cu o mînie crîncenă și oarbă;
Mi-e silă să-i vorbesc și să-l înfrunt.

Și nu l-am cunoscut așa — mă doare
Că am crezut în el. M-am înșelat.
Mă-ntorc de la această vînătoare
Cu torba goală, însă mai bogat!

CARNAVALUL

Prin mulțime cu greu îmi tai pîrte
Către bradul cu verzile-i căști
Căci în jur, hohotind, se învîrte
Caruselul de chipuri și măști.

Feți-Frumoși cu mustăți de cărbune,
Lîngă fete frumoase ca ei,
Au uitat că-s porniți să răzbune
Cosînzene răpite de zmei

Și dansează ușor, cu pași sprinteni,
Sub ghirlandele reci de lumini;
Ca în basme, cocoșii cu pinteni
Îi gonesc pe vulpoii haini,

Lupii răi, îmblînzindu-se, iartă
Mielușeii plăpînzi și prostuți,
Iară tigrii-s prieteni la toartă
Cu gazela și cerbii cei iuți . . .

Se învîrte mereu caruselul;
Nu mai pot să privesc doar, cu jind!
Îmi atîrn în cuier cojocelul
Și alături de ceilalți mă prind;

Oare cine-ar putea să-i cunoască?
Numai ochii lucesc într-ascuns,
Dar eu știu că sub fiece mască
E-un prieten
și-atît mi-e de-ajuns.

DARURI

Anul, tot schimbînd găteala,
A ajuns la cea din urmă:
Iarna — apriga, domoala —
Zvonul apelor îl curmă

Și purtîndu-și lin condurii
Pe cărări de fum, îmbracă
Toate oștile pădurii
În armuri de promoroacă.

Ultimele ceasuri zboară
În văzduhul de cenușă;
Cu aripa lui ușoară,
Anul Nou ne bate-n ușă.

Să-i deschidem și-o să umple
Casa noastră — țara noastră
Cu făptura lui măiastră
Și cu darurile-i scumpe.

Multe-or fi ca înainte
Dar vor fi și altfel multe:
Licăriri de-argint fierbinte
Din vîltoarea apei zmulte,

Fermecatele unelte
Fulgerînd în mîini de fauri,
Ziduri şi palate zvelte
Rodnicind pustii coclauri . . .

Pretutindeni visuri, schele,
Împlinind minunea nouă
Şi-ai să creşti şi tu cu ele,
Fătul meu cu ochi de rouă.

PEISAJ

La șes uluca lăcrămează,
Se-aprinde soarele în geam —
Aici arare cîte-o rază
Își toarce firul de mărgean.

E frig — și urșii dorm ursește
Visînd, în tainicul bîrlog,
Cum stau să prindă niscai pește
Lăsîndu-și coada drept zălog;

Sub grele blănuri de hermină
Dorm și îngustele poteci,
Iar norii încă mai anină
În brazi, ghirlande albe, reci.

Întreg văzduhul nemișcat e —
Doar veveriţele înscriu
Zigzaguri sprintene, roșcate,
Pe cerul iernii plumburiu.

MINUNILE PĂDURII

Privesc vrăjit de la fereastră
Pădurea, prinsă între munți
Ca într-o uriașă glastră,
Și norii — neclintite punți

Unind cu trupul lor de aburi
Însingurate înălțimi,
Și cețurile — albe prapuri
Peste-ale văii-ntunecimi . . .

Ciudate sînt aceste-ntinderi!
Or fi cuprinse de-un blestem
Din basmele pe cari cu jind ieri
Le căutam? Parcă mă tem

Să nu răsară de prin scorburi
O zgripțuroaică și c-un semn
Să cheme un noian de volburi
Peste căsuța mea de lemn;

Ori poate însuși Căpcăunul
Se va ivi de dup-un trunchi,
Cu ochiu-i mare cît ceaunul
Și barba pînă la genunchi . . .

Văpăi de purpură și aur
Se împînzesc deodată-n zări;
Să fie crîncenul balaur
Cu trup de foc? O, voi, visări,

Copilărești năluci fugare,
Cît de curînd v-ați mistuit
În strălucirea orbitoare
A proaspătului răsărit!

ZILE
DE
TABĂRĂ

PRIMA NOAPTE

Luna-şi tremură văpaia
Peste codrii foşnitori.
Dorm copiii, în odaia
Cu mirozne dulci de flori;

I-a-nsoţit, cu paşi de plută,
Oboseala de pe drum;
Pentru ei, din alăută,
Greieri ţîrîie acum

Şi cu sîrg le ţin isonul
Brotăceii pădureţi;
Cum să nu te prindă somnul
Cu asemeni cîntăreţi?

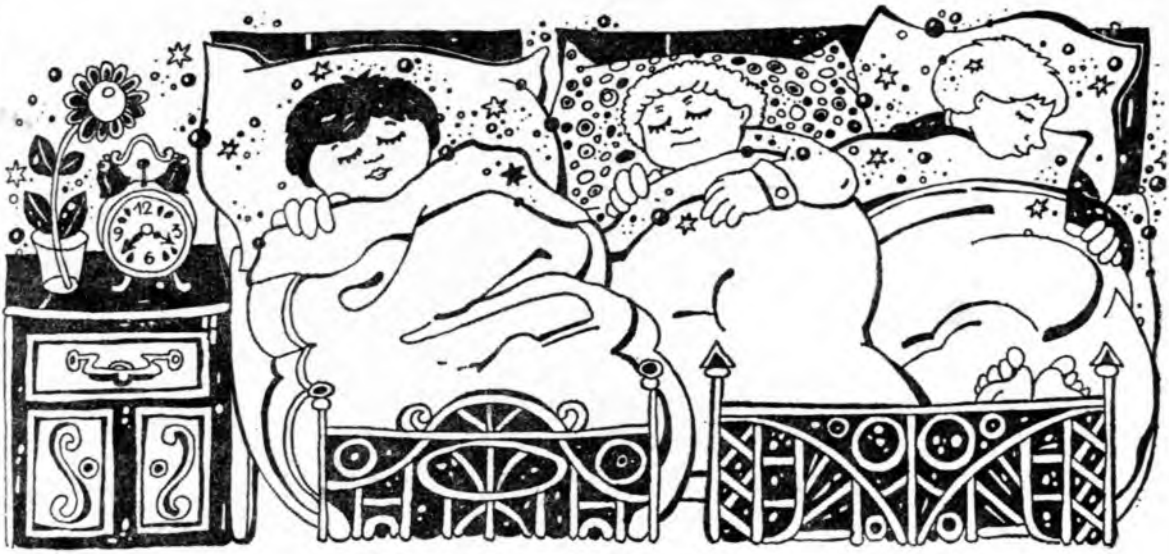

ECHIPA DE SERVICI

Am sărit grăbiți din pat,
Fără rîs și larmă;
Ceilalți dorm — i-am mai lăsat
Încă-un ceas să doarmă;

Noi, echipa de servici,
Am pornit la treabă:
Adu lemne de aici,
De acolo apă;

Mături saltă, alungînd
Din unghere praful;
Trec fetițele, purtînd
Farfurii cu vraful.

— S-a rupt șorțul? Nu-i nimic!
Măriuco, țese-l! . . .
Sîntem obosiți un pic,
Dar sîntem și veseli.

Șiruri lungi de albe cești
Stau îngemănate —
Poți de vrei să te-oglindești,
Cît îs de curate;

Căni, cuțite argintii,
Strălucesc pe masă.
Uite-așa te-nveți să fii
Gospodar și-acasă!

ÎN ZORI

Rîu-și deapănă domol
Caierele sure;
Păsările, gureș stol,
Zburdă prin pădure.

Peste miile de frunți
Verzi, legănătoare,
Toarnă daurite punți
Razele de soare

Iar apoi, prin geam, pătrund,
Tot mai îndrăznețe,
Să dezmierde-n joc rotund
Somnoroase fețe;

Și în zorii ce cuprind
Munții-ntinși cît zarea,
Goarnele cu glas de-argint
Sună „Deșteptarea".

SPRE MARILE RECORDURI!

Pe fotbaliști
oricînd îi poți vedea
lovind
cu sete
în sărmana minge;
sprinterii fug
de parcă cineva
cu sila
către „sfoară"
i-ar împinge;
șahiștii-ar fi în stare
zile-ntregi
să stea cu fruntea-n palme,
să gîndească
la ce mutare
unul dintre regi
va pierde din trufia lui regească . . .
E drept,
îmi plac și mie-aceste sporturi;
cu unul singur,
însă,
nu mă-ncurc:
la toate mă pricep
— și cu eforturi,
spre marile recorduri am să urc!
În tabără,
de pildă,
chiar din zori
mă las cuprins de-ai sportului fiori.

Întîi,
de-un strașnic meci ademenit,
încurajez echipa
științific;
de-aceea totdeauna-s răgușit
dar,
pentru sport,
mi-e drag să mă sacrific.
Mă-ndrept apoi,
grăbit,
spre masa verde
pe care mingea zboară ne-ntrerupt
și sfaturi dau acelui care pierde,
c-așa sînt eu:
îmi place să mă lupt!
(Că pierde iarăși,
nu e vina mea:
n-a înțeles povața cum s-o ia.)
La umbră,
sub un brad cu ramuri grele
— e locul unde,
zilnic,
se adună —
șahiștii au uitat de toate cele
tot cumpănind mutarea cea mai bună;
privesc și,
dintr-o dată,
o idee:
— Ce stai?
Ia calul!
Haide,
la asalt!
Băiatul se grăbește să îl ieie
dar,
nu știu cum,
îl bate celălalt! . . .

La urmă,
obosit de-atîta sport,
ajung la rîu și-admir zglobiul val —
dar și aici ca un sportiv mă port:
i-ndemn pe-notători,
șezînd pe mal
și-ncerc c-un deget apa:
— Brr! E rece!
În sport — și-n sporturi
nimeni nu mă-ntrece!
Cu unul singur,
însă,
nu mă-ncurc;
la toate mă pricep
și cu eforturi,
spre marile recorduri am să urc!

TOPÎRCENIANĂ

Trup mlădiu și aripi fine,
Giuvaerul lacului
A descins, în cercuri line,
Pe corola macului.

Îmbrăcat în catifele
Cu nuanțe proaspete,
Mișcă gingaș din inele
Scumpul florii oaspete.

Ochii, boabe mari de rouă,
Îi lucesc asemene
Unor prea frumoase două
Briliante gemene.

Străveziu îi văd, în soare,
Tremurul aripelor . . .
L-aș privi mereu — mă doare
Zborul iute-al clipelor

Și cum stă, minune mică
Pe corola macului,
Mă tot mir: de ce să-i zică
Tocmai Calul-Dracului?

PUNCTUL TREI

Rîul, scînteind în soare,
din mărunte-oglinzi trimite
roiuri de mărgăritare
sălciilor despletite,
mlădioaselor răchite,
ierbilor aromitoare . . .

Nemișcat sub pălăria
mare cît o zi de post,
Radu-nfruntă muscăria
stînd,
cu undița,
la post.

Ne apropiem agale
și-l rugăm să ne vorbească
despre arta dumisale;
din cîrlig scoțînd . . . o broască,
zice el
cu glas scăzut
(prada să n-o sperie):

— Da,
pescarul priceput
prinde pești puzderie,
dar se cere,
măi băieți,
multe lucruri să înveți!
Și începe să ne spună
cîte-n soare,
cîte-n lună:

— Să nu stai de rîu aproape,
umbra peste val să-ți cadă!
Dacă tulburi luciul apei,
în zadar pui orice nadă:
peștii simt
și fug departe.

Asta scrie-ntîi la carte
și urmează punctul doi:

— Îți găsești un loc pe unde
rîul curge în șuvoi;
te așezi în susul undei
și,
ușor,
arunci apoi
undița.

Iar punctul trei . . .

— Dacă vrei,
mai bine zi:
un pescar de soi,
ca tine,
cîți pești prinde într-o zi?
— Știu și eu? . . .
Vreo trei duzine.

Noi,
privind căldarea goală,
rîdem cam cu îndoială.
El ne fulgeră:
— Păi da,
ásta-i sport pentru-nțelepți!
Doar în carte scrie-așa:
„Punctul trei:
Să știi s-aștepți!"

CORESPONDENŢĂ

Zilnic,
nenea Ioachim
are grijă să primim
cărţi poştale,
telegrame,
plicuri mari şi plicuri mici,
de la fraţi,
surori,
şi mame,
de la unchi,
mătuşi,
bunici.

Deci,
nu-i lucru de mirare
o scrisoare;
astăzi,
însă,
ne-a sosit
un răvaș cu iz de mare —
l-am deschis și am citit:
„Dragi tovarăși pionieri,
Vă trimitem
de departe
gînduri bune,
scoici,
vederi . . .
Scoicile vor ști să poarte,
peste pragurile zării,
vuietul adînc al mării.
În cartoanele cu chipuri
de atîta soare grele,
veți vedea — peste nisipuri —
valul răsucind inele,
florile de pe faleză,
cerul de safir și-agată,
Luna
ca o paranteză
pe o tablă înstelată
și mîndria ăstor locuri:
nesfîrșita broderie
de hoteluri,
vile,
blocuri . . .
Cam atît am vrut a scrie
și-ncheiem cu-o poezie:

Pe cărări de-argint

Soarele nu-şi mai trimite
Razele fierbinţi;
În adîncuri liniştite,
Peştii dorm cuminţi.

Vîntul murmură prin funii
Cîntece de-alint;
Noi plutim sub raza Lunii,
Pe cărări de-argint.

Valuri, nesfîrşite salbe,
Calea ne-o aţin;
Pescăruşii, umbre albe,
Săgetează lin.

Din oglinzi clipind arare
Înspre depărtări,
Farul ţese lucitoare
Poduri peste mări.

Ne-nsoţesc, înmiresmate,
Adieri din larg;
Ca o aripă se zbate
Pînza pe catarg.

Barca lunecă uşoară
Către ţărm gonind;
Om pluti şi-n altă seară
Pe cărări de-argint!

Ne-a plăcut,
ce-i drept,
scrisoarea,
dar ne-a și cam zgîndărit:
— Munții-s mai prejos ca marea? . .
— Să răspundem!
— Negreșit!

Le-am trimis,
într-o cutie,
cetini,
ferigi,
conuri verzi
(— Unchiule,
să nu-ntîrzie!
— Nene Ioachim,
n-o pierzi? . . .)
și-n cutie — o poezie.

Pe cărările cu cetini

Tare-s pline de zăduf,
Vara, după-amiezile!
Sus, balaurii de puf
Își gonesc cirezile;

Ierburile se răscoc,
Rîul abia lunecă,
Cerul parcă-ar fi de foc
Pînă se întunecă

Și copacii-n soare ard
Fără să se vaiete.
Cald afară, -n casă cald —
Zău că ți-i lehamete!

Ei, dar toate astea sînt
Nu la noi.
În tabără
Bate răcorosul vînt,
Brazii-nalți ne apără

De-ale soarelui săgeți,
Rîul saltă repede,
Îmbiindu-i pe drumeți
Hainele să-și lepede

Şi adesea prin păduri
O pornim cu zecile.
Mergi, tot mergi şi nu te-nduri
Să mai laşi potecile.

Tulburînd din vise moi
Albăstrele galeşe,
Ciocuri tari de gheonoi
Cad ca nişte paloşe;

Ni se-aştern covor sub paşi
Florile poienelor;
Zgomotos şi cîrcotaş,
Neamul coţofenelor

Strigă tuturor de sus,
Ca de mama focului,
Că „Drumeţii ăştia nu-s
De prin partea locului!"

Mergem noi aşa, haihui,
Trec în goană clipele.
— Unde e poteca?
— Nu-i!
S-au muiat aripele . . .

Rîd instructorii ghiduş,
Ochii vesel scapără:
„Să vedem, găsiţi acuş
Drumul către tabără?"

Și mai mari, și mititei,
Chibzuiesc și caută,
Dar pe care dintre ei
Să-l cinstim c-o laudă?

Doi băieți, mai mult mărunți,
Își dau ghes cu coatele
(Mîinile aleargă iuți,
Potrivind cravatele)

Și pornesc cu pas grăbit,
Învîrtind toiegele,
Către bradul gîrbovit
C-abia-și ține crengile.

Soarele, atîta timp
Cît îi este oaspete,
Lasă bradului în schimb
Chilimbare proaspete:

Înspre Sud, pe scoarță, vezi
Salbe roșii — galbene;
Arde soarele-n amiezi —
De rășină-s salbele!

— „Tabăra-i la Sud, cum știți,
Unde curg izvoarele."
Rîd băieții-nveseliți,
Rîde vesel soarele

Și foșnindu-și cu zvon blînd
Frunzele de ferigă,
Codrul pentru noi, pe rînd,
Tainele-și desferică . . .

COSÎNZEANA

La izvorul din poiană,
A venit o Cosînzeană

Cu sfielnici paşi de plută
Şi cu trup de alăută;

Ochii negri de agată
Sperioşi în juru-i cată:

După tufa cea de mure
N-or fi zmei, cu gînd s-o fure?

Iar de sus, din bradul verde,
N-o pîndesc spre a o pierde

Colţii Căpcăunului,
Ghearele hapsînului? . . .

Chipul ei prelung aproape-i
De argintul viu al apei,

Cînd o ramură se frînge —
Un fior i-aleargă-n sînge

Și zvîcnește Cosînzeana
Într-un salt cît îi poiana,

Că-i firavă și i-i teamă
Să nu deie morții vamă.

Și cum piere ea, ușure,
În afunduri de pădure,

Ierburile îi sărută
Gleznele subțiri de ciută.

PRIETENA CEA BUNĂ

Într-un ungher adastă, nemișcată,
Dar de-o cinstești, o lume îți arată!

Cînd arde ceru-n flăcări la nămiezi,
Ți-aduce-n cort polarele zăpezi;

Coborî cu ea-n genuni, răzbești pe munți,
Abisurile mării le înfrunți

Și-apoi, lăsînd meleaguri pămîntești,
În Cosmos fără teamă o pornești . . .

O vezi tăcută, parcă n-are viață,
Dar cîte vieți, pe rînd, ți-așterne-n față

Și cîte chipuri vii, de neuitat,
Puterea ei în suflet ți-a săpat,

Ca-n pașnici ani, ori vremuri de primejdii,
Să-ți stea alături sfetnicii nădejdii.

Trecutul ea te-nvață să-l cunoști:
Învie spulberate țări și oști,

S-aprinde iarăşi soarele în scuturi,
Iar sclavii pier sub suliţi şi sub cnuturi;

Pe-ogoare-nsămînţează lacrimi şerbii —
Stăpînii în păduri vînează cerbii

Şi-adeseori pornesc în cruciade,
Să mai cunoască lumea — şi să prade . . .

De mii de ani în tolba ei adună
Şi-i tînără, prietena cea bună;

La sfat cu ea stai ore, zile-ntregi,
Puzderie de lucruri înţelegi

Şi-ar mai avea destule să îţi spună . . .
Ei, cine e prietena cea bună?

LEGĂMÎNT

Ninşi de lună-au aţipit
Brazii, somnoroşii,
Lîngă rîu lucesc mocnit
Focurile roşii.

Noaptea ţese, mai cu spor,
Văluri negre-albastre;
Munţii-ascultă în sobor.
Cîntecele noastre.

Fetele de mîini se prind
Şi plutesc, şi saltă;
Stau băieţii-n jur, privind
Hora lor învoaltă,

Pînă cînd — făceţi-i loc! —
Unu-n mijloc sare.
— Tii, ce sprinten e la joc!
— Zi-i aşa, frăţioare!

Oare vom uita vreodat'
Cum suna vioara,
Vom uita tot ce-am visat
Strînşi la focuri, seara,

Cînd puneam oricărui gînd
Aripi către stele?
N-om uita nicicînd, nicicînd,
Clipele acele:

Rîul, murmur nevăzut,
Brazii ninși de lună,
Dansul fetelor, tăcut,
Voia noastră bună,

Iarba, foșnitor chilim,
Crengile cu cetini . . .
Ne-am legat atunci să fim
Pururea prietini!

SĂ NU UITĂM
PROBLEMELE
OBŞTEŞTI

METODE NOI

Un pionier — și proaspăt, pare-mi-se —
Fu prins cîndva cu temele nescrise

Iar cînd „de ce?" și „cum?" fu întrebat,
Răspunse cu glas moale: „Am . . . uitat".

(— Povestea nu e prea originală . . .
— Vă rog citiți și ce a mai urmat!)

În pauză, ieșind cu el pe sală,
un țanțoș președinte de-unitate
îl ferici cu-o strașnică morală,
plimbîndu-se cu mîinile la spate:

— Păi bine,
măi tovarășe Georgel,
te porți așa ca orice băiețel?!
Ești pionier!
Ți-ai luat angajamente!
Cravata,
precum văd,
o ai la gît!
Un pionier în orișice moment e
exemplu pentru toți
— iar tu . . .
Urît!

Eu, drept să-ți spun,
nu pot să înțeleg
asemenea pretexte nesărate;
ce-nseamnă „am uitat?!"
Fii om întreg,
cu spirit de răspundere, măi frate!
Păi eu,
de pildă,
odată am rămas,
păzindu-i pe cei mici,
o zi în casă . . .

L-a prelucrat așa un sfert de ceas
și-n clasă,
încă tot nedomolit,
spre ceilalți a grăit
cu voce groasă:
— Propun ca neîntîrziat —
cum știți,
un fier se bate cît e cald! —
să ținem următorul referat:
„Metode noi
prin care să creem
un spirit de răspundere înalt."
De vreți,
îl țin chiar eu . . .
— Desigur,
vrem!

Trecu o săptămînă ca o zi
și iată că sorocul se-mplini.
Dar ceasu-arată zece jumătate
și nu e nici picior de referent;

se întretaie voci îngrijorate:
— O fi bolnav!
— Ori poate-un accident!

S-au dus la el, dar nu era acasă,
— Să știți că ne așteaptă-acum în clasă!
Și gîfîind, spre școală-apucă iar,
stîrnind toți cîinii bucuroși de sfadă.
În clasă nu-i.
— Tovarășe portar,
nu l-ați văzut cumva?
De un' să-l vadă?!
— Să dăm un telefon pe la „Salvare"!
— La circa de miliție o fi!
— Da,
o fi prins un hoț de buzunare!
— Ori s-or fi rătăcit niște copii
și el,
ca pionier . . .
— Mai poți să știi?

Nu vă înșir la ce-i mai duse gîndul;
cînd să pornească-n lume,
căutîndu-l,
intră pe poartă calm,
cu-n aer grav,
spunînd cu voce tare
de departe:
— „Revanșa" e un film grozav!
Ei parc-ar fi căzut din . . . Marte!

— Păi bine,
azi la zece . . .
— Adunare . . .
— Nu trebuia să ții un referat?
Bătîndu-se cu palma peste frunte,
răspunse:
— Am uitat . . .
Vă cer iertare:
am multe sarcini
mari și mai mărunte . . .
Să uite i se-ntîmplă orișicui;
chiar de curînd,
Georgel
păți la fel!
Dealtfel,
mare pagubă nici nu-i;
voi pregăti un referat model:
„Metode noi
prin care să creem . . ."

— Nu,
sfaturi de la tine nu mai vrem!

COCOŞII

Ce-i drept, Nicu l-a împins
cînd ieşeau, grăbiţi, pe poartă;
n-a făcut-o dinadins,
dar i-a dat prilej de ceartă.
Proţăpit în faţa lui,
Gicu îi opreşte pasul:

— Vrei cu mine să te pui?
Şterge-ţi de la gură caşul!
Ţi-ai găsit,
băiete,
naşul!

Nicu, roşu în obraji,
îi răspunde voinicește:

— Lasă vorba!
Îndrăznește
şi lovește,
de-ai curaj!
— Poate crezi că mi-o fi teamă?!
— Ţie — nu ştiu.
Mie nu mi-i!

Şi-au mai spus cuvinte-o seamă
şi-au ajuns de rîsul lumii,
că-n curînd, de la sudalme,
au trecut la pumni şi palme

arțăgoșii,
bătăioșii,
care din nimica toată
se încaieră deodată,
mai cocoși decît cocoșii!

LENEŞUL MAI MULT ALEARGĂ

Era-ntr-o primăvară.
Dinspre sud
se întorceau cocorii,
călătorii
şi poposeau la cuiburile vechi;
pe cîmpuri zugrăvite-n verde crud,
albine-ţi bîzîiau pe la urechi
şi-ntreg văzduhul tremura în soare . . .

Stăteam în casă,
gata de plecare
la meci — şi,
pe cuvînt de pionier!
în joc era un titlu de onoare:
echipă campioană pe cartier.
Aveam doar o problemă şi mi-am zis:

„O fac eu
— ori în clasă,
ori deseară."
Caietul,
fără zgomot,
l-am închis
şi am pornit cu pas uşor pe scară.
Voiam să plec mai pe neobservate,
dar,
cînd credeam c-am izbutit,
aud:
— Ei, încotro aşa grăbit?

— La școală.
— După masă?
Cum se poate?
— Hm . . .
nu . . .
să vezi . . .
la fotbal.
Și-am roșit.
— Da,
sportu-i bun
— dar lecțiile-s gata?
m-a întrebat,
cu glasul molcom,
tata.

Eu,
hotărît să nu mai mint niciclnd,
m-am reîntors în cameră,
oftînd.
Dar cum să te gîndești la-nvățătură
cînd doar un singur ceas
a mai rămas
și-arbitrul duce fluierul la gură? . . .
Am luat atunci caietul
și-am trecut
alături,
unde mama,
grijulie,
pusese aluatul la crescut.
(Plăcintă?
Baclava?
Sarailie?)

— Cum să rezolv problema asta, mamă?
— De bună seamă,
tu ai încercat?!
— Hm . . .
nu . . .
să vezi . . .
Și-am șters-o, încurcat.

Afară,
sub cireșul din grădină,
cu flori țesute parcă din lumină,
bunica sta pe bancă și-mpletea,
pentru la iarnă,
strașnice mănuși.
— Bunico,
o problemă tare grea . . .
— Acuși, acuși!
Deci tu nu ești în stare . . .?!

Nevrînd să mint,
m-am dus pe la colegi —
și unii locuiau departe tare! —
dar toți spuneau:
— Tu cum de nu-nțelegi? . . .

Cînd m-am întors acasă-ntr-un tîrziu,
terenul nostru era mut,
pustiu
și seara am văzut
— cu cîtă ciudă,
gîndind la meci
și nu numai la el! —
că mi-ar fi fost de-ajuns un pic de trudă
ca să rezolv problema singurel.

DRESORUL

Atenţiune, atenţiune!
Stimabil public spectator,
Aplauzele să răsune:
Apare Marele Dresor!

E-adus cu grele sacrificii;
Să-i intri-n voie nu-i uşor,
Căci toţi dresorii au capricii
Iar el e Marele Dresor!

Vădea talente chiar din faşă,
Ţipînd el singur cît un cor
Şi-acum, lucrînd fără cravaşă,
Tot ţipă Marele Dresor.

Lei, tigri, leoparzi, pantere,
Se tem de glasu-i tunător
Şi-n van aşteapt-o mîngîiere
Din partea Marelui Dresor.

(E drept că, dintr-aceste fiare,
Nu l-a văzut decît pe-Azor,
Dar amănuntul mic îmi pare
Pe lîngă Marele Dresor!)

În joc tot harul său punîndu-l
Și fără nici-un ajutor,
Dresează . . . dar să-i dăm cuvîntul
Chiar lui, chiar Marelui Dresor!

— Allez! Îmbracă-te, Fănucă,
Și adă pîine din obor!
(Doar nu era, zău, să se ducă
Chiar el, chiar Marele Dresor!)

— Allez! O vorbă nu mai scoate!
Nu vezi că eu învăț de zor?
(De zor, cuvinte-ncrucișate
Dezleagă Marele Dresor.)

— Allez! Vezi, casa o păzește!
Eu către școală-acuma zbor!
(Spre fotbal zboară vulturește
Vestitul, Marele Dresor.)

— Allez! Mi-ai lustruit pantofii?
Să-mi văd mustața-n luciul lor!
Hai, treci la curățat cartofii!
(Și cască, Marele Dresor.)

Ehei, dresura-i lucru mare —
Dar ar mai vrea un frățior,
Ca mai din plin să-și desfășoare
Talentul, Marele Dresor.

FABULĂ

S-au întîlnit
— ciudată întîmplare! —
un papagal și o privighetoare.
— Păcat,
îi spuse el,
că n-ai și tu
culori mai vii:
albastru,
galben,
verde . . .
Ți-ar fi slujit
pe scenă
ca atu;
așa,
tot cu costumul ăsta gri,
pînă la urmă publicu-l vei pierde,
n-o să-ți mai vină nimeni la concerte.
Privighetoarea,
pasăre cuminte,
l-a ascultat cu bună cuviință
și i-a răspuns
în cîteva cuvinte:
— Crezi oare că mi-ar fi de folosință?
Doar spectatorii nu vin să mă vadă,
ci să m-audă
și așa-mi explic
că-n fiecare seară-i coadă.

Cum s-a zburlit frumosul papagal:
— Ascultă,
tu,
   făptură de nimic!
Aceasta-i o insultă,
un scandal,
cînd publicul se-adună,
      cum rezultă
din textul unui critic muzical,
aflînd,
din surse demne de crezare,
că a catadixit să se coboare
în lumea păsăretului de rînd
persoana mea strălucitoare!

Privighetoarea nu i-a mai răspuns;
a ridicat din aripi
și s-a dus.
Iar el,
pe seară,
'n verdele zăvoi,
cu-n fîlfîit greoi
pluti alene
spre-o creangă de arin,
mai la mijloc,
umflîndu-se în splendidele-i pene —
dar spectatorii nu-l vedeau deloc . . .
Porni să-nalțe viers privighetoarea
cînd se-mplini știutul ei soroc
și totul amuți
sorbind cîntarea.
Surprins
și indignat
și hotărît
să se răzbune crunt,
numaidecît,
eroul nostru colorat
porni să cîrîie din gît.
El pretindea că *asta* e cîntare,
că armonia *lui* e de bonton,
dar vai!
„nelămurita" adunare
l-a alungat,
strigîndu-i că-i afon.
Rămase deci micuța cîntăreață
'nălțînd în noapte trilul ei zglobiu
și,
după cîte știu,
la fel de bine face și-astăzi față,
cu toate că penaju-i cenușiu.

PĂDUREA FERMECATĂ

În povești
ades citești:

„Măre,
și a fost odată
— hăt departe-n
miazănoapte —
o pădure fermecată . . .“

Măre,
cică într-o clasă
— cu bănci multe, luminoasă —
stăpînește-o vraja rea:
cînd,
la lecție,
încearcă
să răspundă cineva,
împrejur se-nalță,
parcă
din pămînt,
zeci de copaci.

Nu-i pădure
de secure
cu stejari,
ori brazi,
ori fagi,
ci
— minune-ntre minuni! —
toți copacii ei sînt . . . mîini!
Bate vîntul ori nu bate,
crengile foșnesc mereu
și din vuietul de șoapte
deslușești:
„Spun eu!
Spun eu!"

„CU STÎNGUL...“

În blocul meu sînt mulți copii:
mai mici,
    mai mari,
zburdalnici sau cuminți,
sportivi grozavi
    și fete grijulii,
sugari
care-și arată primii dinți
și pionieri ce stau cu nasu-n carte,
visînd la cosmonava minunată
cu care
or să zboare
către Marte . . .

Ieri,
    așteptînd să vină liftul jos,
am ascultat discuția ciudată
pe care o purtau doi băietani:
unul din ei, vînjos
și mai înalt
(să fi avut vreo treisprezece ani)
spunea
    în mare taină
        celuilalt:

— Ai grijă mare:
muchiile cretei
pe tablă să nu scîrțîie cumva!
Am luat destule doiuri,
măi băiete,
din vina cretei
care scîrțîia!
Pe degete să ai întotdeauna
trei pete de cerneală albăstrii
și ține minte:
cînd răsare luna,
să-ți scuipi în sîn!
Mai trebuie să știi . . .

— O clipă!
După cîte înțeleg,
la tălmăcit de „semne" ai talent;
dar cum se face,
tinere coleg,
că-n fiecare an ești corigent?

— Cum,
nu pricepi?
Am ghinion și pace;
cînd vreau să-nvăț,
mereu mi se întîmplă
cîte-o nenorocire fără leac:
ba mi se zbate sîngele în tîmplă,
ba văd motanul negru ca un drac,
ba vărs pe masă solnița cu sare . . .

Azi am călcat cu stîngul;
după plan,
voiam să-nvăț
— acum,
de supărare,
mă duc să joc un fotbal pe maidan!

Asemenea „eroi"
mai sînt pe lume.
Copii,
dacă-i aflați și printre voi,
să-mi scriți
și într-o altă poezie
am să le spun pe nume,
să se știe!

CUM DE NU-NVAŢĂ NICĂ?...

Da, în orar
e foarte clar:
„Joi, Matematici, Ora 10"
— dar Nică-i foarte liniştit,
de teme nici prin cap nu-i trece;
el se-antrenează la . . . dormit.

La patru făr-un sfert, precis,
în uşa care s-a deschis
au apărut, ca de-obicei,
Dorel,
Fănel,
Gigel,
Ionel;
şi ei,
trecînd pe lîngă pat,

i-au spus lui Nică-ncetinel:
— E timpul!
— Hai la învățat!

Au scos apoi creioane, cărți, caiete
și-au prins a socoti de zor . . .
Pendula veche din perete
bătea de patru ori, sonor;

Dorel,
Fănel,
Gigel,
Ionel,
scriau,
ștergeau
și suspinau,
căci o problemă le părea
grozav, grozav de grea.

La ora șase, în odaie
nu mai era un pic de loc;
matematicieni o droaie:
bunica,
mama,
unchiul Nae
și doi vecini din bloc.
Doar Nică nu-i:
de-atîta larmă,
tot n-ar mai fi putut să doarmă
și a pornit pe străzi, haihui.

Tîrziu, cînd s-a întors acasă,
Dorel,
Fănel,
Gigel,
Ionel
plecaseră, lăsînd pe masă
caietul plin de socoteli;
atunci, cu sufletu-mpăcat,
băiatul a căscat niţel
și s-a culcat.

Dorel,
Fănel,
Gigel,
Ionel,
bunica,
mama,
tata mare
și ceilalți nu-nțeleg defel:
„Cum de nu-nvață Nică, oare,
cînd are-atîtea ajutoare?"

SĂ NU UITĂM PROBLEMELE OBŞTEŞTI

Pe geamuri se preling, alene, picuri;
Copacii-s trişti, că-s văduvi de frunziş,
Iar ploaia parc-ar bate-ntruna icuri
Cum cade, răpăind, pe-acoperiş.

Hei, vremea asta tristă te îmbie
Să stai cuminte-n casă, moţăind,
Şi să visezi la iarna cea zglobie
Pe care o aştepţi cu-atîta jind . . .

Dar, încîntaţi de-asemenea poveşti,
Să nu uităm problemele obşteşti!

Deci într-o clasă, undeva-ntr-o şcoală,
un colectiv se află în şedinţă;
un preşedinte — grav, tuşind — se scoală
şi spune cu adîncă chibzuinţă:

— Vom discuta
acum
un caz aparte —
e vorba de Ionescu I. Gigel;
cum ştiţi,
băiatul nu e rău la carte,

dar unii se cam plîng
— de nu mă-nșel —
că-i bătăuș,
că orice joc îl strică . . .
într-un cuvînt,
nu știe să se poarte!
Ce credeți voi? . . .
Da,
ai cuvîntul, Gică!
— Eu cred că-s rele-aceste apucături
pentru că . . .
Fiindcă . . .
Știți voi!
Negreșit,
se cere să luăm niscai măsuri!

S-a aprobat. Ședința s-a sfîrșit.

Pe geamuri cresc mărunte flori de gheață;
Copacii dorm sub albul lor veșmînt
Și fulgii de ninsoare se răsfață
Jucîndu-se în barba lui Moș Vînt.

Hei, vremea asta mult te mai îmbie
Să luneci peste-ntinsuri, hohotind,
La braț cu iarna, iarna cea zglobie
Pe care-o așteptai cu-atîta jind . . .

Dar, încîntați de-asemenea povești,
Să nu uităm problemele obștești!

Deci, într-o clasă, în aceeași școală,
același colectiv e în ședință;
același președinte grav se scoală
spunînd, cu mai puțină chibzuință:

— Vom discuta
din nou
despre Gigel.
Întîi și-ntîi,
nu știe să se poarte;
apoi
— nu vreau să-l ponegresc defel,
dar dacă-așa e
nici nu pot să-l cruț! —
de-un timp nu se mai ține nici de carte.
Ce-i de făcut? . . .
Vorbește tu,
Petruț!
— Știind că-s rele-aceste-apucături,
noi trebuie îndată,
negreșit,
să luăm,
cum spun,
temeinice măsuri!

S-a aprobat. Ședința s-a sfîrșit.

Pe geamuri se aprind luciri de soare;
Copacii-s veseli, înverziți deplin
Și fluturii au prins din nou să zboare,
Ca niște flori de-atlas și de rubin.

Hei, vremea asta strașnic te îmbie
Să o pornești, în calde după-amiezi,
Cu bunii tăi prieteni pe cîmpie,
Să zburzi ca un căluț și să nechezi . . .

Dar, încîntați de-asemenea povești,
Să nu uităm problemele obștești!

Deci, într-o clasă, în aceeași școală,
același colectiv e în ședință;
același președinte iar se scoală,
spunînd — cu nici un strop de chibzuință:

— Ce-i de făcut cu el?
Eu nu mai știu . . .
E limpede c-așa nu se mai poate!
Să se îndrepte
cred că-i prea tîrziu,
dar trebuie să răspundă pentru toate!
Să hotărîm! . . .
Hai, zi-i mai iute, Dan!
— Eu zic că după faptă și răsplata;
îl discutăm mereu
de-aproape-un an —
să cerem,
hm!
să i se ia cravata!

S-a aprobat. Ședința s-a . . .

— Opriți!
Ce-oi spune-acum nu vă va fi pe plac,
eroii mei
veți fi nemulțumiți,
dar eu,
poetul,
nu mai pot să tac!

De asta sînteți oare pionieri
ca s-așteptați
cu gurile căscate
să pice
(zicătoarea bine zice!)
măsurile
ca perele
din cer?
Într-adevăr
„așa nu se mai poate!"

— Ce tot vorbești,
tovarășe poet?
(îmi cer eroii cruntă socoteală).
În loc să ne tot critici cu pripeală,
mai bine-ai aminti
— doar nu-i secret! —
c-am discutat,
ehei!,
de multe ori
despre Gigel
și tot ce face el;
ori asta nu-i „măsură"?
Cum gîndești? . . .

Vă dau cuvîntul vouă,
cititori,
să rezolvați problemele obștești!

SUMAR

CALEIDOSCOP 5

ANOTIMPURI 7

Cîntec 9
Privind cerul 11
Vis de martie 14
Zboară cocorii 16
Orar de vacanță 18
Ghicitoare 23
Portret 24
Înfruntare 26
Suporterii 27
Vară tîrzie 30
Cine-i oare? 32
Drum spre adînc 35
La vînătoare 37
Carnavalul 40
Daruri 42
Peisaj 44
Minunile pădurii 45

ZILE DE TABĂRĂ 47

Prima noapte 49
Echipa de servici 50
În zori 52
Spre marile recorduri! 53
Topîrceniană 56
Punctul trei 58

Corespondență 61
Pe cărări de-argint 63
Pe cărările cu cetini 65
Cosînzeana 69
Prietena cea bună 71
Legămînt 73

SĂ NU UITĂM PROBLEMELE OBȘTEȘTI . 75

Metode noi 77
Cocoșii 81
Leneșul mai mult aleargă 83
Dresorul 87
Fabulă 90
Pădurea fermecată 93
„Cu stîngul . . .“ 95
Cum de nu-nvață Nică? 98
Să nu uităm problemele obștești! 102

LECTOR: VINICIU GAFIȚA
TEHNOREDACTOR: VALERIA POSTELNICU

BUN DE TIPAR: 24. IV. 1979. APĂRUT: 1979.
TIRAJ: 25 000. BROȘATE: 23 000. LEGATE: 2 000.
COLI DE TIPAR: 7.

TIPARUL EXECUTAT SUB COMANDA NR. 323,
LA ÎNTREPRINDEREA POLIGRAFICĂ „CRIȘANA"
ORADEA, STR. MOSCOVEI NR. 5.
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA